

Bůh poslal tři anděly aby nás varovali! - Zjevení 14.kapitola

Aby lidé byli připraveni obstát ve velikém dni Božím, mělo být adventním hnutím dokonáno velké dílo nápravy. Bůh viděl, že mnozí z Jeho vyznávajícího lidu nepracují pro věčnost, a ve svém milosrdenství hodlal poslat poselství výstrahy, aby je vyburcoval z jejich strnulosti a přivedl je k tomu, aby se připravili na příchod Páně.

Tato výstraha je znázorněna ve Zjevení 14. Zde je představeno trojnásobné poselství, jak je hlášáno nebeskými bytostmi a po nich okamžitě následuje příchod Syna člověka, aby požal „žeň země.“

Andělé jsou představeni, jak letí po prostředku nebe vyhlašující světu poselství výstrahy majíce přímé působení na lidi žijící v posledních dnech této pozemské historie. Nikdo neslyší andělský hlas, protože tyto andělé jsou symbolem pro lid Boží, který pracuje v souladu s celými nebesy.

Malachiáš 3,23 - Hle, pošlu vám proroka Elijáše, dříve než přijde Hospodinův den, velký a hrozný.

PRVNÍ ANDĚL

Zjevení 14, 6-7- Tu jsem uviděl jiného anděla, majícího věčné evangelium, jak letí prostředkem nebe, aby je zvěstoval těm, kteří přebývají na zemi, každému národu, kmenu, jazyku a lidu. Volal mocným hlasem: „Bojte se Boha a vzdejte mu slávu, neboť přišla hodina jeho soudu; pokloňte se tomu, který učinil nebe, zemi, moře i prameny vod.“

Poselství prvního anděla lidem vyzývá, aby se "báli Boha a vzdali mu čest", aby ho uctívali jako Stvořitele nebe a země. Naplnit to mohou pouze poslušností jeho zákona. Kniha Kazatel radí: "Boha se boj a jeho přikázání zachovávej; na tom u člověka všechno závisí." (Kaz 12,13) Jestliže člověk neplní Boží přikázání, Pán nemůže od něj přijmout ani projev úcty. "V tom je totiž láska k Bohu, že zachováváme jeho přikázání." "Odvrací-li se někdo od slyšení Zákona, i jeho modlitba je ohavností." (1 J 5,3; Př 28,9)

Povinnost uctívat Boha vyplývá z toho, že je Stvořitel, jemu vděčí všichni za to, že existují. Kdykoli Bible uvádí, že Bůh má nárok na úctu a uctívání před pohanskými modlami, vždy to odůvodňuje doklady jeho stvořitelství. "Všechna božstva národů jsou bůžci, ale Hospodin učinil nebe." (Ž 96,5) "Ke komu mne chcete připodobnit, aby mi byl roven? praví Svätý. K výšině zvedněte zraky a hleďte: Kdo stvořil toto všechno?" "Toto praví Hospodin, stvořitel nebe, onen Bůh, jenž vytvořil zemi, jenž ji učinil...: Já jsem Hospodin a jiného už není." (Iz 40,25.26; 45,18) Žalmista prohlásil: "Vězte, Hospodin je Bůh, on náš učinil, a ne my sami sebe." "Přistupme, klaňme se, klekněme, skloňme kolena před Hospodinem, který nás učinil." (Ž 100,3; 95,6) Nebeské bytosti uctívají Boha a udávají jako důvod, proč to považují za svou povinnost: "Jsi hoden, Pane a Bože náš, přijmout slávu, čest i moc, neboť ty jsi stvořil všechno a tvou vůlí všechno povstalo a jest." (Zj 4,11)

Zjevení 14. kapitola vyzývá lidi, aby uctívali Stvořitele. Proroctví pak také popisuje skupinu lidí, kteří na základě trojnásobného poselství zachovávají Boží přikázání. Jedno z přikázání přímo ukazuje na Boha jako Stvořitele. Ve čtvrtém přikázání se totiž říká: "Sedmý den je den odpočínutí Hospodina, tvého Boha... V šesti dnech učinil Hospodin nebe i zemi, moře a všechno, co je v nich, a sedmého dne odpočinul. Proto požehnal Hospodin den odpočinku (sobotu) a oddělil jej jako svatý." (2 M 20,10.11) O sobotě Pán také nechal napsat, že je "znamením..., abyste věděli, že já jsem Hospodin, váš Bůh." (Ez 20,20) Zdůvodnění zní: "V šesti dnech totiž učinil Hospodin nebe a zemi, ale sedmého dne odpočinul a oddechl si." (2 M 31,17)

"Význam soboty jako památníku stvoření" spočívá v tom, že stále zpřítomňuje pravý důvod, proč Bohu náleží úcta - protože je Stvořitel a my jsme jeho stvoření. "Sobota je proto pravým základem bohoslužby, protože učí tuto velkou pravdu účinněji než cokoli jiného. Pravý důvod pro uctívání Boha - nejen pro uctívání sedmého dne, ale pro uctívání Boha vůbec - je dán rozdílem mezi Stvořitelem a jeho stvořeními. Tato úžasná skutečnost nemůže nikdy zastarat a nesmí upadnout v zapomnění." (J. N. Andrews, Dějiny soboty, kap. 27) Proto Bůh ustanovil sobotu už v ráji, aby tuto pravdu lidem provždy připomínal. Pokud skutečnost, že Bůh je náš Stvořitel, bude důvodem, proč ho máme uctívat, potom bude sobota znamením a památníkem této skutečnosti. Kdyby všichni lidé zachovávali sobotu, nasměrovala by jejich myšlenky a city ke Stvořiteli jako k předmětu úcty a uctívání a nikdy by se z nich nestali modláři, lidé Bohu nevěrní a nevěřící. Zachovávání soboty je znamením věrnosti pravému Bohu, tomu, "kdo učinil nebe, zemi, moře i prameny vod" (Zj 14,7). Z toho vyplývá, že poselství, které vyzývá lidi k uctívání Boha a zachovávání jeho přikázání, je zvlášť vybízí k tomu, aby dodržovali čtvrté přikázání.

DRUHÝ ANDĚL

Zjevení 14, 8- A jiný, druhý anděl ho následoval a volal: „Padl, padl veliký Babylon, který napájel všechny národy vášnivým vínem svého smilstva.“

Poselství popisuje žalostný stav náboženských společností. Každé odmítnutí pravdy zatemňuje rozum a zatvrzuje srdce, až se lidé stanou zatvrzele nevěřícími. Přes výstrahy, které jim Bůh dává, pošlapávají dále přikázání Desatera, až nakonec začnou pronásledovat ty, kdo přikázání Desatera respektují jako svatá. Neváží si Ježíše Krista, protože pohrdají jeho slovem a lidem. Pokud křesťanské církve přijímají učení spiritizmu, padají zábrany proti tělesným sklonům a nábožensství se stává pláštikem, který má zakrývat nejhrubší nepravosti. Víra ve spiritistické projevy otevírá dveře svádějícím duchům a dábelkému učení, a v církvích se projeví vliv padlých andělů.

O Babylónu v době, o níž proroctví mluví, se říká: "Jeho hříchy se navršily až k nebi a Bůh nezapomněl na jeho viny." (Zj 18,5) Babylón naplnil míru své nepravosti a brzy na něj padne zkáza. Bůh však má v Babylónu ještě stále svůj lid. Dříve než na Babylón dopadnou ohlášené tresty, musí být tito věrní vyvoláni, aby se nepodíleli na hříchu Babylóna a "nestihly" je "jeho pohromy". Proroctví proto hovoří o náboženském hnutí znázorněném andělem, který přichází z nebe, osvětluje zemi svou slávou, volá silným hlasem a ohlašuje hříchy Babylóna. Spolu s jeho poselstvím zaznívá také volání: "Vyjdi, lide můj, z toho města!" Tyto výzvy spolu s poselstvím třetího anděla jsou posledním varováním obyvatelům této planety.

Svět spěje k strašnému konci. Mocnosti, které budou společně bojovat proti Božím přikázáním, nařídí, aby se "všichni, malí i velcí, bohatí i chudí, svobodní i otroci" (Zj 13,16) řídili tradicí církve, a zachovávali nesprávný den odpočinku. Všichni, kdo nebudou chtít přijmout tato nařízení, budou vystaveni trestům, až bude nakonec vyhlášeno, že zaslouží trest smrti. Boží zákon, který zahrnuje také pravý den Božího odpočinku, vyžaduje poslušnost a varuje, že jeho přestupníky stihne Boží trest.

Když bude lidem celá záležitost takto vyložena, každý - kdo nebude respektovat Boží zákon a bude se řídit lidskými příkazy - přijme znamení šelmy, znamení poddanosti mocnosti, kterou se rozhodne poslouchat více než Boha; pak zazní z nebe varování: "Kdo kleká před šelmou a před její sochou, kdo přijímá její cejch na čelo či na ruku, bude pít víno Božího rozhorlení, které Bůh nalévá neředěné do číše svého hněvu." (Zj 14,9.10)

Boží hněv však pocítí jen lidé, kteří měli možnost poznat a pochopit pravdu, ale odmítli ji. Mnoho lidí ještě nemělo příležitost slyšet aktuální pravdu pro tuto dobu. Nikdo je neseznámil se závazností čtvrtého přikázání. Pán, který ví, co je v lidských srdcích, a zná každou pohnutku, nenechá nikoho, kdo chce poznat pravdu, v nejistotě, oč ve velkém sporu jde. Nežádá, aby lidé přijímali přikázání slepě. Každý obdrží dostatek informací, aby se mohl rozumně rozhodnout.

TŘETÍ ANDĚL

Zjevení 14,9-10- A jiný, třetí anděl je následoval a volal mocným hlasem: „Kdo se klaní šelmě a jejímu obrazu a přijímá cejch na čelo či na ruku, bude také pít z vína Božího rozhorlení, které je nalito neředěné v číši jeho hněvu; a bude mučen v ohni a síře před svatými anděly a před Beránkem.

Vedle lidí, kteří zachovávají Boží přikázání a mají víru v Ježíše, představuje poselství třetího anděla další skupinu a vyslovuje proti jejím bludům důrazné varování: "Kdo kleká před šelmou a před její sochou, kdo přijímá její cejch na čelo či na ruku, bude pít víno Božího rozhorlení." (Zj 14,9.10) K porozumění uvedeného poselství je třeba správně pochopit použité symboly. Co představuje šelma, socha (nebo také obraz) a cejch neboli znamení?

Série proroctví, která používají uvedené symboly, začíná ve 12. kapitole knihy Zjevení drakem, který se pokusil zahubit Krista při jeho narození. Ve Zjevení 12,9 se vysvětluje, že drak je satan. To on podnítl Heroda, aby se snažil Ježíše zabít. Hlavním satanovým nástrojem v boji proti Kristu a jeho lidu v prvních staletích křesťanské éry byla římská říše a její převažující pohanské náboženství. Proto drak, i když především představuje satana, v druhé řadě symbolizuje pohanský Řím.

Třináctá kapitola (verše 1-10) **popisuje jinou šelmu, která "byla jako levhart"**. Drak jí dal "svou sílu i trůn i velikou moc". Tento symbol, jak věřila většina protestantů, představuje papežství, které převzalo moc, vládu a autoritu dřívější pohanské římské říše. O šelmě podobné levhartovi se říká: "A bylo jí dáno, aby mluvila pyšně a rouhavě... A tak otevřela ústa a rouhala se Bohu, jeho jménu i jeho přibytku, všem, kdo přebývají v nebi. A bylo jí dáno, aby vedla válku proti svatým a aby nad nimi zvítězila. Dostala moc nad každým kmenem, národem, jazykem i rasou." Popis se téměř doslovně shoduje s popisem malého rohu z knihy Daniel 7. kapitoly a nepochybně představuje papežství.

"A měla moc po čtyřicet dva měsíce." "Jedna z jejích hlav vypadala jako smrtelně raněná." Dále prorok uvádí: "Kdo má jít do zajetí, půjde do zajetí. Kdo má zemřít mečem, musí mečem zemřít." Čtyřicet dva měsíců je tři a půl roku, neboli 1260 dnů ze 7. kapitoly knihy Daniel, doba, v níž měla papežská moc utlačovat Boží lid. Toto období, jak bylo uvedeno v předchozích kapitolách, začalo nadvládou papežství v roce 538 po Kr. a skončilo roku 1798. V uvedeném roce francouzská armáda zajala papeže, a papežská moc tím utrpěla smrtelnou ránu. Splnilo se proroctví: "Kdo má jít do zajetí, půjde do zajetí."

Pak proroctví uvádí další symbol. Prorok píše: "**Vtom jsem viděl jinou šelmu, jak vyvstala ze země: měla dva rohy jako beránek.**" (Zj 13,11) Vzhled této šelmy i způsob jejího zrodu naznačují, že představuje mocnost, která se od předchozích liší. Bůh představil proroku Danielovi velká království, která vládla světem, jako divé šelmy. Postupně povstávaly, když "čtyři nebeské větry rozbouřily velké moře" (Da 7,2). V 17. kapitole knihy Zjevení anděl vysvětlil, že "vody" představují "národy, davy, rasy a jazyky" (Zj 17,15). Větry jsou symbolem válek a bojů. Čtyři nebeské větry bojující na velkém moři znázorňují dobovačné války a převraty, jimiž se jednotlivá království dostávala k moci.

Avšak šelma s beránčími rohy "vyvstala ze země". Tato mocnost nemusela porazit jiné národy, aby se postavila na jejich místo. Takto představený národ musel vzniknout na dosud neobydleném území a postupně a v klidu vyrůst ve velký národ. Něco takového se nemohlo stát ve Starém světě, přelidněném mezi sebou soupeřícími národy, v rozbouřeném moři "národů, davů, ras a jazyků". Tuto mocnost musíme hledat na západní polokouli.

Který národ Nového světa nabýval v roce 1798 na moci, začal růst k síle a velikosti a upoutávat pozornost světa? Výklad symbolu neoponechává žádné otazníky. Jediný národ odpovídá údajům tohoto proroctví, které zcela jistě odkazuje na Spojené státy americké. Když řečníci a dějepisci popisují vznik a vzestup tohoto národa, neuvědoměle opakují myšlenky i téměř doslovné znění prorockého popisu. Šelma podle proroctví "vyvstala ze země". Jak uvádějí někteří překladatelé, slovo "vyvstala" znamená doslova "vypučela nebo vyrostla jako rostlina". A jak jsme již uvedli, musel tento národ vzniknout na dosud neosídleném území.

"Měla dva rohy jako beránek." Rohy podobné beránčím naznačují mládí, nevinnost a laskavost. Výstižně charakterizují

Spojené státy v době, kterou prorok viděl jako dobu jejich vzniku, tedy rok 1798. Mnozí z křesťanských vyhnanců, kteří jako první přišli do Ameriky a tam hledali útočiště před útlakem králů a nesnášenlivostí kněží, chtěli založit vládu na pevném základu občanské a náboženské svobody. Své názory vyjádřili v Prohlášení nezávislosti, které vyslovilo velkou zásadu, že "všichni lidé se narodili sobě rovni a mají nezadatelné právo na život, svobodu a úsilí o štěstí". Ústava zaručuje všem lidem právo na sebeurčení.

Šelma s beráncími rohy však "mluvila jako drak". "Z pověření té první šelmy vykonává veškerou její moc. Nutí zemi a její obyvatele, aby klekali před první šelmou, které se zahojila její smrtelná rána, ... rozkazuje obyvatelům země, aby postavili sochu té šelmě, která byla smrtelně zraněna mečem, a přeče zůstala naživu." (Zj 13, 11-14)

Beráncí rohy a dračí hlas symbolické šelmy ukazují na zásadní rozpor mezi tím, co tak představený národ říká a co dělá. Proroctví, že šelma se dvěma rohy bude nutit "zemi a její obyvatele, aby klekali před první šelmou," naznačuje, že tato mocnost silou prosadí určitá nařízení, která budou poctou papežství. Toto nařízení bude v přímém rozporu se zásadami její vlády, jejími svobodnými institucemi, jasnými principy obsaženými v Prohlášení nezávislosti, s duchem ústavy. Šelma s beráncími rohy je sice na pohled čistá, laskavá a neškodná, ale přitom mluví jako drak.

"Rozkazuje obyvatelům země, aby postavili sochu té šelmě." Co však představuje socha nebo také obraz šelmy? Jak má vypadat? Jde o napodobení první šelmy, které zhotoví šelma s dvěma rohy. Říká se o ní, že je sochou šelmy. Abychom poznali, jak socha vypadá a jak má být vytvořena, musíme prozkoumat charakteristiku první šelmy, to je papežství.

Když raná církev tím, že opustila prostotu evangelia a přijala pohanské obřady a zvyklosti, přestala být čistou církví Ježíše Krista, pozbyla Božího Ducha a Boží moc. Pak hledala podporu u světské moci, aby ovládla svědomí lidí. Výsledkem bylo papežství, církev, která ovládla státní moc a používala ji k prosazování svých záměrů - zvláště pro trestání "kacířství". Mají-li Spojené státy vytvořit sochu šelmy, musí náboženská moc ovládnout státní správu tak, že ji církev bude využívat k uskutečnění svých cílů.

Kdykoli církev dostala světskou moc, použila ji k trestání lidí, kteří se odchýlili od jejího učení. Protestantské církve, které se řídily vzorem Říma tím, jak se spojovaly se světskými vládami, projevovaly podobnou snahu omezit svobodu svědomí. Bible říká, že před druhým příchodem Pána Ježíše nastane náboženský úpadek podobný náboženskému úpadeku v prvních staletích. (2 Tm 3,1-5) "Duch výslovně praví, že v posledních dobách někteří odpadnou od víry a přidrží se těch, kteří svádějí démonskými naukami." (1 Tm 4,1) Satan bude působit "kdejaký mocný čin, klamná znamení a zázraky". Lidé, kteří "nepřijali a nemilovali pravdu, která by je zachránila," budou ponecháni "moci klamu, aby uvěřili lži" (2 Te 2,9-11). Až nastane takový náboženský úpadek, přinese stejné ovoce, jaké zplodil v prvních staletích.

Velkou rozdílnost vyznání mezi protestantskými církvemi někteří lidé pokládají za jistý důkaz, že se nelze ani násilím pokusit tyto církve sjednotit. A přeče po léta lze pozorovat v protestantských církvích silnou a stále rostoucí snahu dosáhnout jednoty na základě společných věroučných bodů. Pro dosažení takové jednoty by nutně musely být postaveny mimo diskuzi ty body věrouky, v nichž jsou patrné rozpory - i kdyby z biblického hlediska byly sebedůležitější.

Charles Beecher (význačný americký kazatel) prohlásil ve svém kázání v roce 1846, že duchovenstvo "evangelikálních protestantských církví" je "od počátku pod silným tlakem čistě lidského strachu, žije, pracuje a dýchá v prostředí naprostého zkaženého a musí se v každé hodině obracet k nižší složce své povahy, aby se přimělo nemluvit o pravdě, a sklonit se před mocí odpadlictví. Neprožil něco podobného už Řím? Neprožíváme stejný vývoj jako římská církev? Jaký máme výhled? Další všeobecný koncil. Světové církevní shromáždění. Evangelickou alianci a všeobecné jednotné vyznání víry." (Kázání "The Bible a Sufficent Creed", pronesené ve Fort Wayne, Indiana, dne 22. února 1846) Až k tomu všemu dojde, bude scházet už jen krok, aby se naprostá jednota prosadila násilím.

Až se přední církve Spojených států sjednotí v těch bodech věrouky, které stejně zachovávají, a ovlivní stát, aby prosadil jejich nařízení a podpořil jejich ustanovení, protestantská Amerika tím vytvoří obraz římské církevní vlády, jehož nevyhnutelným výsledkem bude zavedení civilních trestů pro lidi, kteří se nepodvolí.

Šelma se dvěma rohy "nutí všechny, malé i velké, bohaté i chudé, svobodné i otroky, aby měli na pravé ruce nebo na čele cejch, aby nemohl kupovat ani prodávat, kdo není označen jménem té šelmy nebo číslicí jejího jména." (Zj 13,16.17) Varování třetího anděla zní: "Kdo kleká před šelmou a před její sochou, kdo přijímá její cejch na čelo či na ruku, bude pít víno Božího rozhorlení..." "Šelma", o které mluví toto varování - k jejímuž uctívání nutí dvourohá šelma - , je první šelma podobná levhartu ze Zjevení 13. kapitoly, to znamená papežství. "Socha šelmy" představuje onu formu odpadlého protestantizmu, která vznikne, až budou protestantské církve hledat pomoc státu k prosazování své věrouky.

Zbývá ještě vysvětlit termín "cejch šelmy". Proroctví varuje před uctíváním šelmy a její sochy a pak říká: **"Zde je vytrvalost svatých, kteří zachovávají Boží přikázání a Ježíšovu víru..."** (Zj 14,12 Český studijní překlad) Protože lidé, kteří zachovávají Boží přikázání, jsou ličení jako protiklad těch, kdo uctívají šelmu, její sochu a přijímají její cejch, vyplývá z toho, že zachovávání Božího zákona na jedné straně a jeho nerespektování na druhé straně rozliší ctitel Boha a ctitel šelmy.

Zvláštním poznávacím znamením šelmy, a tím také její sochy, je přestupování Božích přikázání. O malém rohu, neboli o papežství, prorok Daniel napsal: **"Bude se snažit změnit doby a zákon."** (Da 7,25) Apoštol Pavel označuje stejnou mocnost slovy "člověk hříchu", který se bude vyvyšovat nad Boha. Jedno proroctví doplňuje druhé. Jedině tím, že změnilo Boží zákon, mohlo se papežství vyvyšovat nad Boha. Kdo bude vědomě zachovávat takto změněný zákon, bude vzdávat nejvyšší poctu moci, která změnu provedla. Poslušnost papežských zákonů bude znamením věrnosti papeži namísto věrnosti Bohu.

Papežství se pokusilo změnit Boží zákon. Druhé přikázání, které zakazuje uctívání obrazů a soch, ze zákona vypustilo a čtvrté přikázání pozměnilo tak, že nařizuje zachovávat první den v týdnu - neděli - místo sedmého dne, soboty.

Obhájci papežství však tvrdí, že druhé přikázání vypustili proto, že je obsaženo už v prvním přikázání, a je tedy zbytečné. Snaží se všechny přesvědčit, že vykládají zákon přesně tak, jak Bůh chtěl, abychom mu rozuměli. Podle nich to přece nemůže být změna předpovězená prorokem. Prorok však mluví o úmyslné, záměrné změně: "Bude se snažit změnit doby a zákon." Změna čtvrtého přikázání odpovídá přesně prorocké formulaci. Takovou změnu provedla pouze římská církev. Tím se papežská moc zjevně vyvýšila nad Boha.

Praví ctitelé Boha se budou zvlášť vyznačovat zachováváním čtvrtého přikázání, protože je znamením stvořitelské Boží moci a svědectvím, že Bůh má právo na to, aby ho člověk uctíval. Ctitelé šelmy se naopak budou vyznačovat tím, že se budou snažit odstranit tento památník Stvořitele a budou vyvyšovat ustanovení Říma. Právě v otázce neděle papežství poprvé začalo prosazovat své opovážlivé požadavky (viz Dodatek č. 39) a poprvé požádalo státní moc o podporu, aby vynutilo zachovávání neděle jako "dne Páně". Když Bible mluví o "dni Páně", mluví vždy o sobotě, nikoli o neděli. Ježíš Kristus prohlásil: "Syn člověka je pánem i nad sobotou." (Mk 2,28) Čtvrté přikázání říká: "Sedmý den je den odpočínutí Hospodina." Ústy proroka Izaiáše označuje Hospodin sobotu jako "můj svatý den" (Iz 58,13).

Často opakované tvrzení, že sobotu změnil Ježíš Kristus, vyvracejí jeho vlastní slova. V Kázání na hoře Pán Ježíš prohlásil: "Nedomnívejte se, že jsem přišel zrušit Zákon nebo Proroky; nepřišel jsem zrušit, nýbrž naplnit. Amen, pravím vám: Dokud nepomine nebe a země, nepomine jedině písmenko ani jediná čárka za Zákona, dokud se všechno nestane. Kdo by tedy zrušil jedině z těchto nejmenších přikázání a tak učil lidi, bude v království nebeském vyhlášen za nejmenšího; kdo by je však zachovával a učil, ten bude v království nebeském vyhlášen velkým." (Mt 5,17-19)

Křesťané v minulých dobách však zachovávali neděli v domnění, že tím zachovávají biblickou sobotu. I dnes jsou ještě v každé církvi, římskokatolickou církev nevyjímaje, opravdoví křesťané, kteří upřímně věří, že neděle je Bohem ustanovený den odpočinku. Bůh přijímá jejich upřímnost a poctivost. Když však bude zachovávání neděle přikázáno zákonem a svět bude seznámen s tím, co je to sobota - pravý den odpočinku, pak bude každý, kdo přestoupí Boží přikázání a bude poslouchat příkazy vydané Římem, uctívat papežství více než Boha. Bude uctívat římskou autoritu a moc, která vynutila zachovávání neděle, nařízené Římem. Bude uctívat šelmu a její sochu. Když lidé odmítnou ustanovení - o němž Bůh prohlásil, že je znamením jeho moci - a budou místo něho uctívat to, co Řím považuje za znamení své svrchovanosti, přijmou tím znak oddanosti šelmě - "cejch šelmy". Teprve až bude tato otázka lidem jasně vyložena a až lidé budou postaveni před volbu mezi Božími přikázáními a lidskými příkazy, tehdy ti, kdo přijmou lidskou autoritu, dostanou "cejch šelmy".

Poselství třetího anděla přináší nejzávažnější varování, jaké kdy Bůh lidem poslal. Musí se jednat o hrozný hřích, když vyvolává Boží hněv bez milosti. Lidé nezůstanou v nejistotě o této důležité otázce. Svět bude před tímto hříchem varován, dříve než na něj dopadnou Boží soudy. V závěru zápasu mezi dobrem a zlem se celé křesťanstvo rozdělí na dvě skupiny - jednu budou tvořit lidé, kteří zachovávají Boží přikázání a víru v Ježíše, a druhou ti, kdo uctívají šelmu, její sochu a přijímají její cejch. Boží lid ale vytrvá a "cejch šelmy" nepřijme. Prorok na ostrově Patmos viděl, "jakoby jiskřící moře ... a ty, kteří zvítězili nad dravou šelmou, nesklonili se před jejím obrazem a nenechali se označit číslicí jejího jména. Stáli na tom jiskřícím moři, měli Boží loutny a zpívali píseň Božího služebníka Mojžíše a píseň Beránkovu." (Zj 15,2.3)

Výňatky z knížky Velký spor věků